

UMĚT SE ZASTAVIT

Velmi často se člověk v dnešní době ničí proto, že si už neumí udělat volný čas a zastavit se, porozhlédnout se a uvědomit si sebe sama; už si netroufá zamyslet se, protože se leká zodpovědnosti. Spěch mu dává dojem života. Ve skutečnosti se pouze ohlušuje, utíká před sebou samým a odsuzuje se k pudovému životu. Není už zcela člověkem, ale dostává se na úroveň zvířete.

Ochota zastavit se je první krok, který člověku dovolí vrátit se k sobě samému. Máš-li strach zastavit se, může to skutečně znamenat, že máš strach potkat sám sebe. A máš-li strach ze setkání se sebou samým, je to proto, že už na sebe nejsi zvyklý, již se neznáš, bojíš se svých výčitek a požadavků.

Být ochoten zastavit se znamená být připraven pohlédnout na sebe. Nemusíš ale na sebe hledět sám. Sobě plně porozumíš a sebe poznáš jen ve světle Boha, který tě stvořil k naplněnému životu. Nezapíjej čas, je ti dán Prozřetelností Boží; Bůh je v něm přítomen, zve tě k přemýšlení a k rozhodnutí, aby ses stal více člověkem.

Podle M. Quista

BUĎ ODPOČINKU ČEST!

V první řadě je potřeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je něco zcela jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívat. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek volného času, jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl. Mnohdy se jedná o chorobný stav, o workholismus, což je návyk na práci, podobně jako bývá návyk na alkohol. A tak jako alkoholik, když nepije, má abstinenční příznaky, tak workholik, když chvilku nepracuje, začne být neklidný, nervózní, roztěkaný. Říká si: „Já nic nedělám, jen sedím, měl bych už zase něco dělat, to je jinak hrozná ztráta času...“ Odpočinek je ale také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek – a on mne uschopňuje k další práci. Je potřeba si osvojit pojem „dělat odpočinek“.

Existuje jedna povídka o moudrém rybáři: Majitel obrovské továrny na zpracování ryb šel po mořském břehu a viděl vytaženou lodičku, vedle které ležel a odpočíval rybář. „Proč nelovíš? Je krásné počasí, klidná hladina, a ty tady lenošíš.“ Rybář mu odpověděl: „Dneska už mám naloveno. Ráno jsem nahodil síť a vytáhl je plné.“ „Tak proč nelovíš dál, když je tak úrodný den?“ říká průmyslník. „Já už nepotřebuji, když mám naloveno. Proč bych měl lovit dál?“ „Proč, proč!? Protože kdybys šel ještě lovit, tak nalovíš ještě víc, ryby pak prodáš a koupíš si dvě loďky.“ „A co bych dělal s dvěma loďkami?“ diví se rybář. „Nalovil bys dvakrát tolik a pak by sis mohl zaplatit jednoho zaměstnance a už byste lovili dva na dvou loďkách.“ „A proč bych to dělal?“ Ptal se dál rybář. „Proč, proč? Protože byste nalovili třikrát tolik, ty bys to prodal a mohl by sis koupit motorový člun. S ním bys nalovil pětkrát tolik ryb prodal je do mé továrny, já bych ti dobře zaplatil

a mohl by sis koupit dva motorové čluny a najmout si čtyři rybáře na práci.“ „A proč bych to dělal?“ Řekl nechápavě rybář. „Kdybys měl dva čluny a čtyři dělníky, tak už bys nemusel pracovat, oni by pracovali na tebe a ty by sis mohl lehnout na břeh a odpočívat.“ „A co myslíš, že právě teď dělám?“

Z knížky „Do výšky volím pád“ od Maxe Kašparů

POZOR – LETNÍ FOTOSOUTĚŽ!

Neobvyklé, nevšední, překvapující, oslovující, neopakovatelné, zarážející, náhodné i cílené fotografie z vašeho léta čekáme ve schránce okenko@farnostslapanice.com do 31.8. (velikost do 2 MB). Tři nejlepší fotografie budou oceněny.

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 8. 4. Tomáš Urbánek ze Šlapanic
- 22. 4. Jan Chlup z Ponětovic
Natálie Bartečková z Ponětovic
David Tomáš Krejčíř z Brna-Židenic
- 27. 5. Ondřej Tuček ze Šlapanic
Anna Smetanová z Pravlova

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili:

- 21. 4. Petr Julínek z Křenovic a Věra Sedláčková z Kobylnic
- 2. 6. Radek Šebela z Brna a Iva Štěpánková ze Šlapanic

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 30. 3. Kateřina Kubíčková z Brna (*1970)
- 30. 3. Stanislav Šimek z Prace (*1912)
- 10. 4. Bohuslava Neveselá z Kobylnic (*1926)
- 25. 4. Marie Bedřechová ze Šlapanic (*1930)
- 10. 5. Jan Martinek z Prace (*1931)
- 17. 5. Lubomír Drápal z Ponětovic (*1965)
- 19. 5. Ludmila Jirušková ze Šlapanic (*1926)
- 24. 5. Marie Nesvadbová ze Šlapanic (*1917)

Z KALENDÁŘE

- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla
- 5. 7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje
- 29. 7. Hody v Jiřkovicích
- 5. 8. Hody v Kobylnicích
- 7. 8. Návštěva nemocných ve Šlapanicích
- 12. 8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie
Šlapanické slavnosti
- 2. 9. Pout' do Tuřan
- 22. 9. Pout' na Vranov

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

V neděli, dne 3. června 2007, o slavnosti Nejsvětější Trojice, přistoupily v podolském kostele sv. Jana Nepomuckého čtyři děti k prvnímu svatému přijímání. Na tuto svátost sjednocení s eucharistickým Ježíšem se děti připravovaly celý rok v hodinách náboženství. Poslední tři měsíce probíhala příprava v kostele s panem farářem, a to každý pátek po večerní dětské mši za přítomnosti rodičů. V pátek předtím přistoupily děti k první svaté zpovědi.

Byli to Vít Hanáček, Michal Řičánek, Pavlína Sikorová a Katka Sikorová. Kostel byl k této slavnosti zvláště pěkně vyzdoben květinami a symbolickým znázorněním pouta celé kostelní lodi se svatostánkem.

Vilém Sitte

Prace: Vojtěch Melichar, Veronika Sřebeská, Ondřej Machala, Jiří Malinka

Šlapanice (abecedně): Brunclíková Andrea, Brychta Dominik, Buchta Patrik, Červenková Veronika, Dvořáčková Simona, Hezina Dominik, Hlávková Anežka, Hlučková Pavla, Horáková Veronika, Houšťová Hana, Hrdličková Gabriela, Chovancová Linda, Jašková Monika, Jelínek Vladimír, Klaška Jan, Kokeš Filip, Kubínek Marek, Trundová Kristýna, Urbánková Terezie, Vavrová Ludmila.

KNĚŽSKÁ VÝROČÍ V NAŠÍ FARNOSTI

Letos oslaví kněžská jubilea tři kněží, kteří pocházejí z naší farnosti: 45 let kněžství P. Josef Vlček, 30 let kněžství P. Josef Daněk SDB a 15 let kněžství P. Jiří Buchta. 45. výročí by také letos oslavil již zesnulý P. Milan Vlček.

45. VÝROČÍ KNĚŽSKÉHO SVĚCENÍ - OSLAVA 28. 6. 2007 V BRNĚ

45 let od vysvěcení na kněze vzpomene náš ročník 1962 CM bohoslovecké fakulty v Praze a Litoměřicích dne 28. června v 10 hodin v brněnské katedrále s otcem biskupem Vojtěchem při mši svaté, na kterou také zájemce srdečně zveme. Setkání svolává P. Emil Soukup, arciděkan od katedrály sv. Bartoloměje v Plzni. Z jednadvaceti novokněží nás teď žije čtrnáct, kteří pracujeme v duchovní správě. Světitelem byl pan biskup Msgr. Ambroz Lazík z Trnavy. Za litoměřickou diecézi z naší brněnské diecéze s námi studovali: + P. Milan Martinásek, kanovník staroboleslavský a vikář v Lysé n./L., můj bratr + P. Milan Vlček, dále žijící Msgr. Milan Bezděk, děkan kapituly sv. Štěpána v Litoměřicích, a ThDr. Leoš Dvořáček O.Melit. Také jáhen Josef Hurt, který má syna kněze. Srdečně blahopřejeme jubilantům!

Jednou za 5 let se sjíždíme, a to pokaždé v jiné diecézi. Letos to bude v Brně. Z brněnských bohoslovců zůstali jen tři, ostatní museli jít za diecéze do Čech, kde byl velký nedostatek kněží (jednou se i losovalo). Z těch tří zemřeli už P. Josef Holeček a P. Otmar Kaplan, zůstal jsem jen já. Studoval s námi např. ThDr. Fr. Janhuba, bývalý děkan bohoslovecké fakulty v Prešově (obor církevní dějiny), vikář R. Scheuch, převor Jan N. Marian Klener OSB z Emauz a další. Biřmovacím kmotrem mi byl bratr Milan (1958). Byl jsem vysvěcen později (kvůli nízkému věku), v jubilejním roce sv. Cyrila a Metoděje 1963.

Chtěl bych vzpomenout svého + bratra P. Milana, který se tohoto jubilea nedožil. Při jeho křtu ve Šlapanicích u Brna byl přítomen náčelník brněnského Orla MUDr. Vojtěch Jílek (popravený za nacismu v Kounicových kolejích) a předpovídal mu, že bude „prezidentem“. Maminka totiž byla také náčelnicí Orla. Za války bratr Milan vybízel k nejdelší modlitbě v krytě, aby nás Pán Bůh chránil při náletech. Když mu řekli, že nepříjde do nebe, když bude zlobit, hbitě odpověděl: „Panna Maria si mě vezme k sobě“. Pěšky jsme chodívali na pouť do Křtin a do Tuřan. Při biřmování měl jméno Vojtěch. V mládí jej bavily technické věci, např. s naším dp. kaplanem Ant. Střelcem vyvolával barevné fotografie, kdy se ještě běžně nedělaly.

Navštěvoval jedenáctiletku v Brně-Židenicích a pak absolvoval přípravku na bohosloví v Litoměřicích. Také v semináři pracoval ve fotografické „černé“ komoře. Velký vliv měly časté poutě k P. Marii Svatohostýnské. Tam býval i o prázdninách, nasazoval korunky Panně Marii a Ježíškovi při hlavní pouti. Chodívali jsme pomáhat při exerciciích pro kněze také na Vranově u Brna. Bohosloví jsme studovali oba bratři společně. Rodiče byli následně propuštěni z práce, i sestry nesměly studovat. Za dva roky nastoupil do semináře i mladší bratr Jiří. P. Milan po vysvěcení 1962 (kázal mu na primici P. J. Hladký z Jam a přijely družičky z Velkých Pavlovic) sloužil jako kaplan v Tanvaldě a v Jablonci nad Nisou, pak dva roky na vojně v Kostelci nad Labem (u ženistů a pak u proviantu). Mši svatou mohl mít jen večer v prázdném kostele při svitu jediné svíčky, aby nebyl viděn od tehdejších strážců církevního života. Hodně se nadřel na opravách kostelů i fary v severočeském „sudetském“ kraji. Někdy musel objet i dvacet firem, než sehnal solidní pracovníky. Působil také v Mostě, kde se stěhoval děkanský kostel. Smutné bylo loučení s kostely minoritním a kapucínským, musely ustoupit těžbě uhlí. Bratr bydlel u kostela sv. Václava. Zažil i příhody pro zasmání, kdy lektor četl místo „Hospodine“ – „Hospodyně“ - smiluj se nad námi... a ukaž nám svou jasnou tvář! Jednou přišel asi sedmdesátiletý člověk a chtěl, aby mu P. Milan našel nějakou mladou ženu, že jistě zná lidi. On se snažil ho politovat, že je sám. Ten však reagoval, že ženu má, ale že vedle něho „leží jako dřevo“. Načež mu bratr doporučil, aby se dědeček raději modlil růženec a myslel na smrt. Jindy jej přišla mladší žena požádat o křest a tvrdila, že dítě otce nemá. Když se jí optal, jak se tedy mohlo narodit, dostal odpověď, že „se najedla kvasnic a potom nakynula...“ – (a dítě se narodilo). Ve Volevčicích uklidili kostel a měli po 10 letech bohoslužby. Jezdil i do dalších míst.

Pod Milešovkou objížděl čtyři kostely a asi 25 vesnic a sousedil s pozdějším biskupem Msgre J. Kouklem. Zde oslavili 800 let farnosti Bořislav, přivítal i pana kardinála Msgre Štěpána Trochtu při biřmování. V Bořislavi působil 20 let. Míval tam úly pan kanovník T. Holoubek, pan děkan F. Sitte (nyní má na kostele pamětní desku, zemřel ve vězení r. 1960 za totality, jeho příbuzný V. Sitte je akolyta, varhaník a člen redakce „Okénka“ v Podolí) obhospodařoval i malý rybník na zahradě, kde se vyskytovala i ondatra pižmová a radil lidem v sadařství. P. Milan se věnoval ve volném čase s hospodyní Marií Ondřejovou také hospodaření i hledání vody proutkem. Vykopal ve skalnatém terénu studnu 11 m hlubokou. Znali jsme ho oblečeného do pracovních šatů, kdy si mnohé práce dělal sám. Při kopání základu k plotu narazili na velký kámen. Dvěma mužům dal za úkol jej přemístit, ale za hodinu s ním ani nepohnuli. Bratr chytl kámen a sám jej přenesl. Neměl košili v teplém počasí, bylo vidět, jak se mu napnuly svaly. Na chov nutrií si sám vyzdíval kotce, i když stavba z kamenů se těžce přizpůsobovala účelu. Stačil pak během půlhodiny od práce se převléct a ještě dojet 20 km na kremaci do Ústí n/L. - Sřekova. Vozíval na krmení zbytky chleba z domova důchodců v Bystřanech u Teplíc, kde pracovaly ctihodné sestry Těšitelky z Rajhradu. Švagr házel suché kůrky nutriím a líbilo se mu, jak s chutí pokřupují. Chtěl sedící zvíře pohladit, jak se však o to pokusil, uslyšel velmi hlasitý výkřik: „To nedělej!“ P. Milan jej tak upozornil, že by

mohl taky přijít o prsty. Nutrie má dlouhé zuby a takto může reagovat. Jindy poručil zaříznout husu k obědu. Stačí prý jí ohnout krk a pak už to jde snadno. Jak se však dotýčný přiblížil k posadě s husou, ta ho tak štípala do ruky, že se domníval, že o ni přišel. P. Milan tuto „operaci“ provedl bez problémů. V zahradě pěstoval ovoce, které poskytoval pro bohoslovce do Litoměřic, a také choval ovce.

Na jeho veselou povahu rádi vzpomínají bývalí farníci i pan arcibiskup Msgre Karel Otčenášek, který ho z Ústí nad Labem - Trmic občas navštěvoval. Jednou se zmínil, že měl v kostele mitru a berlu, načež se bratr otázel „co na to církevní tajemník?“ – „Musel mlčet, poněvadž bylo právě sv. Mikuláše!“ Je škoda, že už není P. Milan mezi námi, zemřel náhle v roce 1988, nedočkal se listopadu 1989. Větší účast kněží a věřících při jeho pohřbu byla vyšetřována od StB. Letos 24. června uplyne 45 let od jeho vysvěcení na kněze, vzpomeňme na něho ve zbožné modlitbě. Odpočívej v pokoji!

Pozn.: Více se lze dočíst v knížce rodinných vzpomínek zesnulé maminky, odborné učitelky Josefy Vlčkové „K výšinám“, vydané vloni vlastním nákladem ve Šlapanicích u Brna. Ukázku z této publikace obsahuje také knížka „Kamínky“ č. 3, str. 205 a kniha „Brněnská diecéze (1777 – 2007)“ na str. 107. Zmínka je i v knize „České srdce pro Jana Pavla II.“ na str. 13.

P. Josef Vlček

OHLEDNUTÍ ZA PATNÁCTI LETY KNĚŽSTVÍ

Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět ...“ (Luk 9,26)

Nedávno mně zavolal pan Rudolf Staněk, abych napsal něco o svém kněžském působení. Letos je to patnáct let, kdy jsem byl 5. září vysvěcen na kněze. Vybavila se mi věta, kterou jsem napsal v nadpisu tohoto krátkého ohlednutí. Ježíš mu řekl: "Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží." Ale s pocitem vděčnosti, že právě on vzal na sebe starosti hlavního organizátora mé primice, která proběhla 13. září 1992 na prostranství u šlapanického kostela, bude jistě Pán Života shovívavý.

Jak mnozí víte, mé kněžské působení začalo kaplanským místem v Hustopečích u Brna. Přišel jsem tam pomáhat v duchovní správě panu děkanovi P. Václavu Fišerovi, shodou okolností také rodákovi z Jiříkovic. Na Hustopeče vzpomínám velice rád, nastoupil jsem tam jako začínající kněz a tamní farníci mě jako kněze pěkně přijali. Měli porozumění s mými prvními nejistými kněžskými krůčky a dokázali velmi posílit mé vědomí být knězem. Po roku působení v Hustopečích jsem přešel na druhé kaplanské místo do Tišnova. Zde to bylo jiné. Kaplani se tam v té době pravidelně střídali a já jsem přišel do zaběhnuté živé farnosti. Dlouhou dobu jsem vzpomínal na pěkný vztah, který se vytvořil s P. Josef Šindarem, tišnovským děkanem.

Ale toto vše trvalo opět jen rok a byl jsem poslán na první samostatné místo v Trnavě u Třebíče. K tomu jsem měl dvě farnosti spravované „přes pole“. Postavení kaplana a faráře je rozdílné. Řád, ovzduší a i harmonii ve farnosti vytváří farář, ne kaplan. Prožíval jsem první zkušenosti s řízením farností. První radosti, ale i zklamání. Přesto první místo zůstane první láskou. To vše bylo zesíleno nadšeným přijetím mého příchodu, protože lidé už dlouho očekávali změnu.

Pobyt v Trnavě u Třebíče trval krátkou dobu. Po čtyřech letech jsem byl poslán do Bystřice nad Pernštejnem. Střídal jsem tam P. Poláčka, který ve farnosti působil jen dva roky. Byl oblíben a jeho odchod byl bolestivý. Můj příchod nebyl přijímán s nadšením a musel jsem si poctivou prací získat farníky. S Boží pomocí se to podařilo. V Bystřici jsem potkal farníky, kteří byli lidsky a křesťansky vyzrálí a stali se pro mě velkým příkladem. V roce 2004 si mě zavolal pan generální vikář se žádostí, abych odešel z Bystřice a stal se čebínským farářem s další drásovskou farností. Hlavní důvod byl, abych nastoupil jako nový tišnovský děkan, protože P. Šindar žádal o uvolnění z této funkce. Vyjádřil jsem vůli raději zůstat v Bystřici, ale rozhodnutí jsem nechal na něm. A tak se také stalo. Od září jsem nastoupil do Čebína, odkud píše tyto řádky.

Každé dobře žité povolání je náročné. Jedna z těžkých, ale i krásných věcí na kněžství je, že kněz musí po čase odejít. Všechno nechat a začít úplně znovu, až tak dalece, že s tím většina lidí nemá zkušenost. Jste vrženi do nové situace a tam nejsou „vyšlapané chodničky“. A jelikož nás má náš Pán „žárlivě rád“, pošle nám to nejpřílehavější, abychom se museli opět učit. Nejsem starý kněz, i když jsem nedávno z úst jednoho kněze slyšel, že někteří kněží nikdy nebyli mladí (snad to neplatí o mě), ale již jsem si vytvořil zkušenost, že očekávám, co krásného vyrostе z těžkých věcí, které teď musím snášet. Krásné věci se vždy rodí z bolestných a těžkých začátků. A až (asi to nebude trvat dlouho), mě Pán skrze mé představené opět někam pošle, tak si řeknu: „Co krásného a užitečného pro mě opět připravil?“

P. Jiří Buchta

30 let kněžství letos také oslaví P. Josef Daněk SDB, rodák z Jiřkovic, který toho času působí v komunitě salesiánů v Brně-Žabovřeskách.

Rozhovor s ním připravujeme do příštího čísla Okénka.

SOUTĚŽENÍ U PŘÍLEŽITOSTI 230. VÝROČÍ ZALOŽENÍ DIECÉZE

Jak dobře víte, letošní rok slaví naše diecéze 230. výročí založení. Při této příležitosti je připraven po celý rok bohatý program, který nám dává příležitost zase více s diecézí žít a diecézi poznat. Naše děti měly tuto možnost díky výtvarnému a vědomostnímu soutěžení, které bylo připraveno v několika kategoriích.

Do výtvarné soutěže na téma "Brněnská diecéze očima dětí" zaslali malí tvůrci více než tisícovku obrázků. Malí umělci byli rozděleni do dvou věkových kategorií: předškolní děti a 1. třída tvořily jednu kategorii, děti 2. a 3. třídy tvořily druhou kategorii. Prvních patnáct obrázků z každé kategorie bylo odměněno a vítězná díla jsou vystavena v brněnské katedrále od 21. května 2007. Třebaže obrázky dětí z našich farností byly krásné, tak se mezi nejlépe hodnocené nedostaly. Odborná komise dala přednost jiným, jejichž jména si můžete přečíst na internetových stránkách Biskupství brněnského.

Vědomostní soutěž pro děti od 4. do 9. třídy byla rozdělena na dvě kategorie: mladší (4. - 6. třída) a starší (7. - 9. třída). Tato vědomostní soutěž probíhala ve třech kolech – farní, děkanské a diecézní. Farní kolo ve Šlapanicích a Praci se konalo v týdnu od 11. 3. do 18. 3. a probíhalo tak, že každý přihlášený dostal arch papíru s dvaceti otázkami, na které musel během týdne odpovědět. Poté jsme s katechety vše opravili, sami se přitom poučili a dozvěděli nové informace o naší diecézi, vše vyhodnotili a podle předem daného klíče také určili postupující do děkanského kola. Z farnosti Šlapanice se zúčastnilo v mladší kategorii 24 dětí, ve starší kategorii 11 dětí. Z farnosti Prace to bylo 9 dětí v mladší a 3 děti ve starší kategorii. Do děkanského kola, které proběhlo ve Šlapanicích na faře ve středu 2. 5. odpoledne postoupily tyto děti: z Prace Hofírek Dominik, Kněžíček Jan, Tauberová Denisa, Ferbyová Zdislava; ze Šlapanic Blažek Pavel, Horáková Markéta, Jašek Jiří, Klaška Lukáš, Petřík David, Petřík Robin, Poulíková Tereza, Vavrová Anežka, Hlávka Vojtěch, Králová Lucie, Kurešová Bernadeta, Vavrová Marie.

Do děkanského kola poustoupilo ze všech farností našeho modřického děkanství 42 dětí v mladší kategorii a 18 dětí ve starší kategorii. Soutěžící nejdříve napsali písemný test, poté si mohli na dvoře zahrát florbal, stolní tenis či ve sklepě fary mohli prokázat svoji šikovnost v hraní stolního fotbalu. Ti méně sportovně založení využili přestávky k posezení na farním dvoře a povykládání si s ostatními. Během této přestávky zástupci biskupství a jejich pomocníci vyhodnotili testy a oznámili postupující do finále děkanského kola. Postoupilo sedm dětí z mladší kategorie a pět z té starší. Z našich dětí postoupil Robin Petřík, Markéta Horáková a Vojtěch Hlávka. Museli se vypořádat

s otázkami, které na ně „číhaly“ v soutěži inspirované televizním pořadem Riskuj. Nebylo to jenom o znalostech, ale také o taktice volby otázek. Dobře skloubit se to z našich dětí podařilo Vojtěchu Hlávkoví, který s dalšími pěti soutěžícími postoupil do celkového diecézního finále, které se uskutečnilo 21. května v Brně na Petrově. Tohoto finále se zúčastnilo 59 soutěžících. Ani zde se Vojta neztratil a obsadil celkové páté místo, ke kterému mu blahopřejeme.

Myslím, že pro soutěžící děti a jejich blízké i pro mě samotného bylo soutěžení velkým přínosem. Dozvěděli jsme se díky mnohostranně zaměřeným otázkám mnoho nového a zajímavého. Schválně: kdo z vás by čekal, že v jednom z měst naší diecéze se šijí uniformy pro „Švýcarskou gardu“, což je stráž Svatého otce ve Vatikánu? Které město to je, vám zde neprozradím. Třeba vám to prozradí děti, které soutěžily, a pro které soutěžení již skončilo. Pro dospělé soutěžení ještě pokračuje internetovou soutěží. A tak kdo máte přístup na internet, neváhejte a zadejte adresu www.biskupstvi.cz

P. Miloš Mičánek

PODOLSKÁ POUŤ

Vím, že světské záležitosti bychom neměli přeceňovat, vždyť také patří k životu. S některými přáteli z mladých let se setkávám pouze jedenkrát za rok, právě o pouti sv. Jana Nepomuckého v Podolí. Vnímám velkou cenu každého takového setkání. Věřím, že nejsem radostí obdarována pouze já, ale že je to oboustranné. Nebudu psát o atrakcích na náměstí u kostela, na ty se mohl podívat každý, kdo kolem nich procházel. A když našel dost odvahy, mohl si některé i vyzkoušet. Že by se mi ty atrakce, doprovázející většinu poutí, nějak líbily, to ne; na některé bych se bála své děti pustit, takže dobře, že jsou již dospělé. Chyběly mi tam ale obyčejné houpačky, ony lodičky, které jsme mívali nejraději. Asi nejsou tak atraktivní.

Chtěla bych se však zmínit o této pouti trošku z jiné stránky. Pro podolskou farnost je jistě výhodou, že má svého vlastního duchovního správce, P. Pavla Kopečka, který letošní duchovní přípravu důkladně promyslel a pozval i kněze z jiných farností.

Ve středu byla mše svatá ráno. Pracující se jí zúčastnit nemohli, ale věřím, že pro důchodce a všechny, kteří si našli čas, byla velkým obdarováním. Večer v 19 hodin byly nešpory a po nich následovala velmi zajímavá přednáška na faře.

Na čtvrtek byl pozván P. Vojtěch Jeniš, který k nám promlouval o velkém Božím daru - o víře. Poutavě vyprávěl o tom, co dělá křesťana křesťanem, o víře, jak je potřeba o ni pečovat, abychom ji mohli vnášet do světa. Podtrhnul, že je potřeba se o ni starat a pěstovat duchovní život. Nezapomněl zdůraznit pět základních prostředků denního duchovního života: duchovní četbu, vnitřní modlitbu, vědomí Boží blízkosti přes den (Pán je se mnou; když budu prožívat ten den s ním, bude jiný), vyhodnocení dne – zpytování svědomí, eucharistie (sice tady umístěna na posledním místě, ale je nejdůležitější - odtud čerpáme sílu). Svätý Jan Nepomucký je muž, který vynikl věrností a vytrvalostí. Věrností ve víře a vytrvalostí, že nevyzradil zpovědní tajemství. „Buď věrný až do smrti a dostaneš korunu života.“ Slavnost tohoto světce dává odpověď na základní otázku: Jaký je cíl našeho života? Ukazuje na konečný cíl – nebe. Proto je potřeba, abychom víru uchovávali a usilovali o její růst. Každý potřebujeme proměnu srdce. Víme, že sami na to nestačíme. Jen Kristus nás může proměnit. On s naší spoluprací to proměnění v nás působí. Pak je to ta nejlepší příprava, abychom došli do nebe. Je třeba využít čas. Čas, který nám Pán dopřává. Je třeba rozvíjet přátelství. Na přátelství musejí být vždy dva. Dávat tedy Pánovi najevo, že nám na něm záleží. Nezapomeňme, co nám připomíná tato slavnost. Není to cíl nikterak malý, ale je dosažitelný.

V pátek P. Jan Zachoval hovořil o naději. Učedníci, apoštolové a jeho věrní plakali, že Pán Ježíš jim bude vzat, že se s ním budou muset rozloučit. Při ukřižování Pána Ježíše Krista se jim zhroutil naděje. Oplakávali nejen člověka, který jim byl drahý, ale oplakávali také to, že se jim zhroutil spása. Naděje v Boží milosrdenství je však jiná. I když je člověk zbožný a důvěřuje v Boha, může přijít těžká zkouška, např. nemoc. Pak

ze všech stran slyší: „Nesmíš ztrácet naději...“ Ve Starém zákoně je slovo naděje skoro padesátkrát, v Novém zákoně o něco méněkrát. Ve Starém zákoně je to naděje pošetilá, marná. V Novém zákoně se vyskytuje právě ta naděje, o kterou nám jde. Naděje, která neklame. Naplň nás, Pane, nadějí, že vejdemo do Božího království. Nemáme spoléhat na vlastní síly. Máme se povzbuzovat navzájem a důvěřovat Bohu. Svoji promluvu zakončil slovy: „Nic si z toho nedělejme, že celá obec slaví po svém - my máme naději, kterou můžeme rozdávat i jim, ale oni nám ne.“

V sobotu P. Jan Nekuda z Tvarožné připomenul, že naše víra je dar Boží milosti a působení Ducha svatého. Účast na triduu by měla prohloubit naši víru. Víra je hřivna, se kterou je třeba něco podniknout. Víra může ochladnout, víra může růst, víra může zapouštět hlubší kořeny. O víru musíme pečovat, aby se projevila v našem jednání. Když se víra neprojevuje skutky, tak je mrtvá. To, že jsme přítomni duchovní přípravy na pouť, je zapouštění hlubších kořenů.

V neděli při mši svaté v 8 hodin se P. Pavel Kopeček zamýšlel nad postavami krále Václava IV. a nad postavou druhého pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna a jeho generálního vikáře Jana z Pomuku. Tito muži měli mnoho společného. Byli věřící, učení a vzdělaní. Šlo jim o právo a měli vztah k českému národu. Přesto byli odlišní a zastávali jiné názory na řešení nábožensko-politických otázek. Konflikt mezi králem a arcibiskupem, jehož obětí byl Jan Nepomucký, je třeba vnímat v širším historickém kontextu. Václav IV. nás upozorňuje na nekritičnost náklonnosti a lásky, na to, že osobní ambice, pýcha a řešení problémů pouze z lidského hlediska nepřináší kýžený výsledek. Jan z Jenštejna je obrazem církve, která se brání zásahům státní moci. Jan Nepomucký je obětí tohoto zápasu. Je však také mlčícím svědkem věcí, které mají být světu skryty. Je obrazem církve, která chrání své. Promluva P. Kopečka byla velmi srozumitelná a poučná. Myslím, že byla velkým obdarováním pro každého, kdo nechal pronesená slova proniknout do svého nitra.

Slavnostní poutní mši svatou v 10 hodin sloužil starobrněnský opat P. Evžen Martinec, který ve své promluvě mluvil o historických zprávách, které dokazují ctnostný život a mučednickou smrt Jana Nepomuckého. Z těchto zpráv vysvítá, že Jan Nepomucký je strážcem zpovědního tajemství, patronem kněží zpovědníků, ale i těch, kteří vyslovují sliby. Umístění jeho soch na rozcestích a na mostech dokazuje, že je současně patronem cestujících, poutníků, řidičů, námořníků, vorařů a kočovníků. Jaký je však význam tohoto světce pro dnešní dobu? Víme, že Jan Nepomucký věrně plnil své povinnosti jako kněz, jako generální vikář. Byl věrný a poslušný svému představenému, je představitelem nezištné a obětující se lásky. Jeho prst na rtech jakoby zdůrazňoval rčení: „Mluvit stříbro, mlčet zlato.“

Co říci na závěr? Každý z těchto nevšedních dní měl své vlastní osobité kouzlo. Je na nás, jak dlouho si je dokážeme uchovat a nést do dalších dní.

AKB

DUCHOVNÍ OBNOVA MANŽELŮ NA VRANOVĚ 31.5. - 3.6.2007

Po dvaceti letech manželství a mnoha teoretických úvahách o tom, jak by našemu vztahu prospěla „nějaká“ duchovní obnova pro manžele, jsme konečně letos dokázali s Boží pomocí tuto myšlenku prakticky uskutečnit.

A tak se 31. května 2007 stalo skutečností, že jsme naše 3 děti přenechali laskavé péči babičky a dědečka a vydali se načerpat síly a osvěžit se na duchu i na těle do Duchovního centra sv. Františka z Pauly ve Vranově u Brna. Právě na tomto známém mariánském poutním místě v příjemném prostředí vkusně zařízeného Duchovního centra začínala večer v 18.00 hodin třídní duchovní obnova pro manžele. Celé tři dny, až do nedělního poledne 3. června, jsme tvořili společenství s dalšími třinácti manželskými páry z různých míst naší republiky a P. ICLic. Karlem Moravcem z Hradce Králové, který byl po celou dobu naším duchovním vůdcem.

Naš každodenní program začínal v 7.10 hod. ranními chválami a mší svatou v kapli Duchovního centra. Po nasycení duší jsme zasedli ke společné snídani, abychom posílili také naše těla a po chvilce osobního volna už začínala v útulné podkrovní místnosti první přednáška P. ICLic. Karla Moravce. Po celý čas duchovní obnovy nás provázely verše z Evangelia sv. Matouše. Přečetli jsme si vždy krátký úryvek a zamýšleli se nad tím, jak lze tento text prakticky žít ve vztahu k Bohu, ke svému partnerovi, k sobě samému i druhým lidem.

Otec Karel dokázal přesně vystihnout, v čem tkví podstata rozebíraného textu, přidal nějaké příklady ze své bohaté praxe a vše ještě okořenil vtipem nebo nějakou humornou příhodou. Na závěr krátké, asi půlhodinové přednášky, nám bylo předloženo pár námětů k zamyšlení a rozebrání s partnerem, Bohem či se sebou samými. Otec Karel vždy říkával: „Nenechte si ukrást ticho, jen v tichu můžete slyšet to, co je pro vás důležité.“

Na druhou dopolední přednášku a zamyšlení nad Božím slovem jsme se sešli v 10.30 hodin a pokračovali v četbě a rozebírání evangelia sv. Matouše. Po nezbytné chvilce ticha, modlitbě Anděl Páně a poledních chválách už na nás čekal oběd, který byl vždy velmi chutný a s láskou připravený.

Polední volno využil každý po svém. Pěkné počasí a krásná příroda kolem Vranova vylákala mnohé na vycházky do okolí. Někteří využili volný čas k odpočinku, posezení při kávě, společnému povídání, jiní k modlitbě nebo ke svátosti smíření.

V 15.30 hodin byla na programu dne další, tentokrát třetí přednáška, ve které jsme probírali další úryvek evangelia sv. Matouše.

Velmi silným zážitkem Duchovní obnovy manželů ve Vranově u Brna byla páteční křížová cesta, na kterou jsme se sešli krátce před večerí na farní zahradě. Každá rodina dostala za úkol připravit si jedno zastavení křížové cesty, ať už vyjádřené vlastními slovy nebo přečtené z knih. Byl to opravdu velmi hluboký duchovní zážitek vnímat, kolik osobního každý do „svého“ zastavení vložil.

V sobotu navečer jsme se místo křížové cesty pomodlili v kapli radostný růženec a po něm následovaly oba večery společné večerní chvály.

V 18.00 hodin už na nás v pěkné jídelně čekala večeře, po ní chvilka povídání si, sdílení, četby, odpočinku či krátkých večerních vycházek.

Završením denního programu byla večerní diskuse, stanovená na čas 19.30 hodin. Probíhala otevřeně v ovzduší vzájemné důvěry a úcty. Manželské páry si vyměňovaly zkušenosti s modlitbou v rodině, s výchovou dětí, s přístupem k partnerovi, s odpuštěním. Žádné téma nebylo ani pro nás, ani pro otce Karla tabu. Kladli jsme otevřené otázky a nebo jsme měli možnost napsat anonymně dotazy na papírky. Kromě toho, že jsme si při diskusi užili spoustu legrace, oceňovali jsme, s jakou úctou dokáže otec Karel přistupovat ke každému člověku a mluvit i o citlivých tématech.

Prožitý den i sami sebe navzájem jsme vždy odevzdali do Božích rukou společnou modlitbou kompletáře.

Chtěli bychom poděkovat všem, kteří nám umožnili prožít tento hluboký duchovní zážitek, kdy jsme se mohli pár dní zastavit a odpočinout si od každodenní honičky, zamyslet se nad svým životem a znovu najít ztracené nebo zarostlé cestičky ke svým vlastním srdcím, k našim partnerům a především k našemu Pánu Ježíši Kristu.

Za to vše patří největší dík P. ICLic. Karlu Moravcovi, dále sestřičkám řádu Paulánů ve Vranově u Brna za útulné prostředí a výborné jídlo, všem manželům, kteří s námi vytvářeli společenství i všem prarodičům, kteří nám v této době hlídali naše děti.

A na závěr děkujeme Trojjedinému Bohu a Panně Marii za to, že byli, jsou a budou i nadále s námi...

M.J.P.

PODOLSKÉ KONCERTY DUCHOVNÍ HUDBY

V tomto roce máme malé výročí - 10 let duchovních koncertů. Na prvním koncertě vystoupila v roce 1997 dětská Kantiléna. Po rekonstrukci varhan bylo možné provádět díla světové hudební literatury v podání předních brněnských i mimobrněnských umělců. Ze sborů několikrát vystoupila dětská a smíšená Kantiléna, stejně tak Beseda brněnská, Moravan, Moravští učitelé, Hradišťan s J. Pavlicou, Cimbál classic s D. Štruncem, ze sólistů Richard Novák, Anna Bárová, Nad'a Bláhová, varhaníci Martin Jakubíček, David Postránecký, Petr Kolař, Jakub Janšta, houslisté Jiří Besperát, Máša Pozdnyaková-Vysloužilová, Pavel Wallinger, kvarteto mladých z České filharmonie, komorní orchestry Musici Boemi, Czech virtuosi, orchestr brněnské katedrály, posluchači a pedagogové varhanní školy, Svatomichalská gregoriánská schola a další. Z hostů nás navštívil mistr Petr Eben, Zdeněk Pololáník a sbor z Kypru.

V letošním roce vystoupí ještě 10. června v 18.00 hodin Jan Broda, sólo trumpetista brněnské filharmonie s varhaníkem Zdeňkem Nováčkem, profesorem brněnské konzervatoře. Dále je dohodnut koncert Spirituál kvintetu na 16. září v 18,00 hodin v místní sokolovně. Na Štěpána, 26. prosince v 16.00 hodin, vystoupí tradičně dětská a smíšená Kantiléna s dirigenty Jakubem Kleckerem a prof. Sedláčkem.

Máme příslib a jsme v jednání s Besedou brněnskou a přední naší sopranistkou Natálií Romanovou na provedení světoznámých Ave Maria a Vivaldiho Magnificat.

Ve vánoční době bychom rádi provedli Vánoční příběh od Martina Jakubíčka v podání Ars brunensis, cimbálky, sólistů a dalších účinkujících.

Tolik z naší nabídky v tomto roce. Snažíme se nabídnout posluchačům vynikající hudební díla a podle našich možností v nejlepším provedení. Všem, kteří navštívíte

naše podolské koncerty duchovní hudby, děkujeme za přízeň a těšíme se na další zájemce a posluchače těchto hudebních svátků. Další podrobné informace jsou oznámeny v kostelích a v místních rozhlasích okolních obecních úřadů, v denících MF Dnes, Rovnost, v Českém rozhlasu Brno a na Proglasu.

Miloš Lorenc

MAJÍ MÁJOVÉ POBOŽNOSTI BUDOUCNOST?

Když jsem prohlížel knihu litaní a přitom zjišťoval kolik a jaké jsou v ní mariánské litanie, abych mohl případně vystřídat při májových pobožnostech všechny nebo jenom část těchto litaní, narazil jsem v přídeštní na složený výstřižek z Katolického týdeníku z roku 2005. Nesl shora uvedený nápis a zamýšlel se nad historií i současností dříve velmi oblíbené formy této mariánské zbožnosti.

Podle autora zmíněného článku jsou májové pobožnosti velmi starou formou zbožnosti a jejich kořeny tkví ve středověku a jsou spojeny s úctou k utrpení Páně a ke Svatému kříži. Prameny té doby hovoří o zahájení měsíce května „duchovním májem“, tedy zvláštní pobožností ke Kristovu kříži, jehož svátek se původně slavil 3. května. V našich krajích bývaly v máji také prosebné (takzvané kvatembrové) dny, kdy se lidé modlili za úrodu a pořádali s křížem procesí na pole.

Postupně se akcent pobožnosti posunoval k mariánské úctě. Květen se k tomu zdál vhodný, protože všechno kvete, voní a příroda je plná života. Je jisté, že první májové pobožnosti začaly v Itálii. V kostele kamiliánů ve Ferrafe se roku 1784 konala poprvé řada pobožností v dnešním slova smyslu po celý měsíc. Staly se velmi populárními a rychle se rozšířovaly. Z Itálie se dostaly do Francie přičiněním jezuitů, do Belgie a Holandska zase díky redemptoristům. K nám přišla tradice májových pobožností pravděpodobně z Bavorska a Rakouska na přelomu 18. a 19. století.

Velký rozvoj prodělaly májové pobožnosti v 19. a začátkem 20. století. Impulsem bylo vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie (1854) a velká mariánská zjevení v Lurdech, La Salletě a Fatimě. Během první světové války byly májové pobožnosti příležitostí k modlitbám za mír, příkladem šel i Svatý otec Benedikt XV. Stejná situace nastala za druhé světové války během pontifikátu Pia XII. Tento papež doporučuje v encyklice Mediator Dei z roku 1947 májové pobožnosti jako dobré cvičení ve zbožnosti.

Změna nastala s liturgickou reformou v druhé polovině 20. století. Tím, že vznikla možnost slavit mši svatou i ve večerních hodinách, ztratily májové pobožnosti svůj výsostný prostor (neboť se konaly ve večerních hodinách) a postupem doby se staly jakýmsi „přílepkem“ ke mši, případně více či méně vkusnou „estrádou“ nebo přehlídkou lidové tvořivosti. V dnešní době se lidem jaksi vytratil smysl májových pobožností i prosebných dní, pokračuje dále autor článku.

Zamýšlí se nad otázkou, zda ještě mají májové pobožnosti v dnešní době význam. Hned ale dodává, že je přesvědčen, že ano. Jen musí dostat májové pobožnosti nový prostor v životě církve. Májová má být příležitostí k setkání a společné modlitbě,

možností dát hlavně mladým šanci uplatnit talent a vynalézavost pro dobro společnosti. Komu se zdají tyto pobožnosti zastaralé, měl by místo reptání dělat víc pro jejich kvalitu a úroveň. Měl by mít shovívavost ke starobylým textům litaní, pokud mají patřičnou úroveň. Koneckonců dají se archaické výrazy v litaních převést do výrazů srozumitelných dnešnímu člověku.

I mne tento založený článek vyprovokoval k zamyšlení. Vzpomínal jsem na formy májových pobožností, které jsem prožil během svého života. Nejvíce jsem vzpomínal na májové pobožnosti v brněnských kostelích na přelomu čtyřicátých a padesátých let minulého století, kdy hojná účast věřících naplňovala chrámy do posledního místečka.

Nedílnou součástí bývalo kázání, které zahajovalo pobožnost a ukončovalo ji svátostné požehnání. Kazatelé bývali význační kněží z řad profesorů alumnátu, řádů i diecézních kněží. Kázání mívala jednotné téma, které se probíralo po celý měsíc. Obdobná pobožnost na trochu jiné téma se konávala v postní době v nedělních odpoledních hodinách.

Osobně s pisatelem článku P. Stanislavem Příbylem, farářem na Svaté Hoře, souhlasím. K oživení májových pobožností si myslím, že by pomohlo:

1. Úmysl nebo motiv či osnova, na který se budou májové pobožnosti konat.
2. Obsah pobožnosti zpestřit vložení zpěvu a modlitby.
3. Dát možnost schopným věřícím, aby se na tvoření pobožnosti podle svých možností a schopností spolupodíleli.
4. Podpořit zájem a iniciativu u věřících.

Domnívám se, že to by byla cesta k oživení a oblíbení májových pobožností.

Během letošních májových pobožností jsme se seznamovali s devadesátým výročím zjevení P. Marie ve Fatimě a také si připomněli 95. výročí konání májových pobožností v našem kostele, které zavedl tehdejší farář Alois Urban v r. 1912.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kteří se se mnou podíleli na májových pobožnostech ať modlitbou, zpěvem či aktivní účastí v době mé momentální zdravotní indispozice. Dík patří i členům chrámového sboru, kteří tak přispěli k povznesení májových pobožností.

Ještě jednou díky všem !

Váš kostelník

FATIMA, NAŠE NADĚJE

Je první sobota nejkrásnějšího měsíce v roce. Vesnička na pomezí Čech a Moravy se stává cílem mnoha poutníků z blízka i daleka, kteří přijíždějí na místo, které si P. Maria před více než 10 lety v naší vlasti vybrala, aby zde byla uctívána jako NAŠE MILÁ PANÍ Z FATIMY.

Přijíždějí mnozí – mládež, celé rodiny i ti dříve narození. Všichni touží být s Tebou Maria v tento čas. Skrze Tebe, Maminko, chtějí děkovat, chválit i prosit Pána za starosti a radosti své i svých blízkých.

Nejen v modlitbě jsme zváni dnes odpoledne. V kulturním domě nasloucháme slovům otce Pavla a znovu si uvědomujeme, že poselství Naší Milé Paní neznělo jen pro lidi 20. století, ale znělo i pro nás, křesťany 21. století. Nebo snad nepotřebujeme modlitbu a pokání? Nezve nás Matka Boží ke každodenní modlitbě sv. růžence právě proto, abychom vyprošovali sobě a světu Boží milosrdenství a obětí a pokáním usmiřovali spravedlivý Boží hněv?

Z areálu kláštera znějí radostné zpěvy. To manželé Jiří a Marcela Zmožkovi vydávají slovem a hlavně písněmi svědectví o svém obrácení. Jak je Bůh milosrdný, milostivý, dobrý a shovívavý k nám slabým lidem! Chvála Ti, Bože!

Blíží se čas pro společnou modlitbu. Scházíme se v kostele sv. Filomény a odtud vycházíme v radostném zpěvu s modlitbou na rtech. Procesím, ve kterém je nesena socha P. Marie Fatimské, přicházíme na Horu blahoslavenství, kde poklekáme před sochou Naší Milé Paní a znovu se modlíme: „Zasvěcuji se Tvému Neposkvrněnému Srdci Maria, se vším co jsem a co mám...“

A je tady vrchol – mše svatá. Vítáme mezi sebou otce arcibiskupa Karla Otčenáška, který i přes svůj pozeňnaný věk 87 let přichází, aby sloužil tuto mši svatou a povzbudil nás ve věrnosti Kristu, jeho církvi a evangeliu za všech okolností. Nejsou to od něj prázdná slova! Vždyť kdo povolanejší by o této věrnosti mohl hovořit, než otec arcibiskup Karel, který zažil na vlastní kůži pronásledování komunismem, oním rudým drakem z Apokalypsy sv. Jana.

Blíží se závěr. Už jen přijmout požehnání a rozloučit se. Stojíme před oltářem a před Tebou, Naše Milovaná Paní, a zpíváme: „Sbohem má radosti, velebná svátosti...“ Těžko se loučíme, těžko se nám odchází. Málomocné oči zůstávají suché! Loučíme se s Tebou, Maminko... Bylo nám tady u Tebe s Tebou a s Ježíšem krásně! Tak zase brzy u Tebe, Maria, v Koclířově naviděnou!

Tyto řádky jsou osobním svědectvím jednoho z mnoha poutníků. Ať jsou pro nás povzbuzením a ujištěním, že Mariina pomoc a přímluva jsou nám stále blízko. Zvláště v letošním roce, kdy si připomínáme 90 let od chvíle, kdy Matka Boží přišla do Údolí míru (Cova d' Iria) ve Fatimě, nejen k Lucii, Františkovi a Hyacintě, ale i k nám, lidem 21. století. AVE MARIA !

V Koclířově 5. 5. 2007

Michal Řehák

DO KŘTIN S BRNĚNSKOU MLÁDEŽÍ

Letos jsem se pro změnu vydala na pouť do Křtin právě s brněnskou mládeží. Vůbec jsem toho nelitovala. Tato každoročně pořádaná akce se letos uskutečnila 8. 5. 2007. Plní naděje, že si šedé mraky na obloze rozmyslí vydat vláhu, jsme se sešli v devět hodin ráno v Maloměřicích – asi 30 mladých lidí bydlících či studujících v Brně, otec generální vikář Jiří Mikulášek, otec kanovník Václav Slouk a otec Josef Havelka, spirituál z chlapeckého internátu Petrinum. Nejmladšími účastníky se stali čtyřletý Kubík a pětiletá Tereška, kteří si to statečně vyšlapovali v doprovodu svých rodičů, protože to byla skutečná pouť, na které jako dopravní prostředek sloužily jen vlastní nohy. Průvodcem nám byl mlčenlivý poutník v černé kutně, opírající se o hůl. Posilnění modlitbou jsme, zpočátku skrápěni deštěm, zamířili po modré značce do lesa směrem na Bílovice. Kromě vlastních křížů, které se každý snažíme nést k cíli spolu s naším Pánem, jsme se střídali v nesení skutečného kříže dřevěného, pobitého množstvím hřebíků, symbolizujících naše hříchy. Posléze se počasí umoudřilo, sluníčko začalo hřát, my kráčeli překrásnou přírodou, mohli si povídat s přáteli, které jsme třeba už dlouho neviděli, a poznat nové lidi. Při několika zastávkách (na zřícenině hrádku, u pomníku v Bílovicích či u Srnčí studánky) vždy některý z přítomných kněží přečetl několik vět k mottu naší pouti a vlastně mottu všech mládežnických akcí pro tento rok – „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás.“ U kříže v lese jsme vytvořením „živého růžence“ rozjímali nad Tajemstvími světla. Redaktor rádia Proglas Zdeněk Drštka, který se pouti také účastnil, telefonicky kontaktoval své kolegy, kteří pak z brněnského studia éterem rozeslali informace o naší cestě do všech světových stran.

Dosažením známého bílého chrámu se zelenými kopulemi se potěšila naše srdíčka, oči a více či méně si „oddechly“ i naše nohy po těch zhruba dvaceti kilometrech. Křtinský pan farář Tomáš Prnka nás velmi vlídně přijal a na uvítanou pustil zvonkohru. Po krátké májové pobožnosti naše pouť vyvrcholila mší svatou, před níž se však ministranti pořádně zapotili, než našli komže, které by jim sahaly alespoň trochu níž než po kolena, a jáhen Tomáš v pase sepnul albu, do které by se vešel i s podnájemníkem. Snad i Matka

Boží, za kterou jsme až sem připutovali, se nad tím usmívala, trpělivě každého z nás vyslechla a přidala své požehnání, takže jsme pak mohli naplněni radostí a pěknými zážitky nastoupit do autobusu, který nás dopravil zpět do Brna.

Michaela Klímová

MINISTRANTI

„Ahoj Vojto, co budeme dělat na schůzce?“ Tak těmito slovy mě někteří malí ministranti zdraví velice často, vlastně vždy, když je potkám. A o čem že to vlastně mluvíme? O ministrantských schůzkách přece.

Scházíme se každou středu zhruba hodinu a půl přede mší svatou. Nejprve se společně pomodlíme (modlitbu vede vždy některý z kluků) a pak se už pustíme do předem přichystaného programu. V zimě přebýváme převážně v naší klubovně, kde nás čeká nejenom spousta her a soutěží, ale kde se také vzděláváme pro naši ministrantskou službu. Minimálně dvakrát za rok pak v rámci schůzky jdeme do kostela, aby si ti, kdo jsou v ministrantském řemesle méně zbláhli, mohli vyzkoušet některé služby „nanečisto“. V letních měsících naopak trávíme většinu času na farním hřišti, kde obvykle hrajeme hry jako fotbal nebo vlajkovaná. Celý rok také vedeme bodování, do kterého se započítávají body za docházku, ze soutěží a také z vědomostních testů.

Na prvních třech pozicích bodování se letos umístili:

Kategorie starších:

1. Dominik Král
2. Miloš Staněk
3. Václav Staněk

Kategorie mladších:

1. Jiří Vojta
2. Jan Sedláček
3. Cyril Zemánek

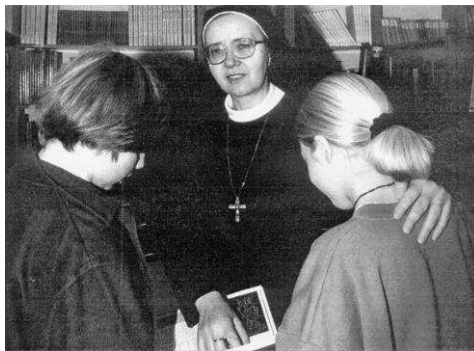
Ocenění však čekalo úplně na všechny, kteří se schůzek zúčastnili, a to nejen v podobě pamlsků či jiných věcných cen, ale hlavně v podobě výletu na Brněnskou přehradu a na hrad Veveří, kterým jsme celý rok schůzek ukončili. Dá-li Pán a bude-li dostatek zájmu ze strany ministrantů, budeme se takto scházet i příští rok.

Vojtěch Klíma

BOLAVÁ UKRAJINA

místo, kde je málo těch, kteří by pomohli
a mnoho těch, jež tělesně i duchovně strádají

„Boga nět“ (Bůh není), zdravili se žáci a studenti na chodbách ukrajinských škol. Jako odpověď jim znělo: „Ně nádo“ (není třeba)! Země, kde 70 let slyšeli ateistickou propagandu komunistické strany, dnes duchovně i materiálně hladoví. Hlavní město Kyjev, třetí největší město bývalého Sovětského svazu, se rozkládá na malebných březích Dněpru. Podle pověsti bylo město, „matka ruských měst“, založeno bratry knížaty ze slovanského kmene Poljanů - Kyjem, Ščekem a Chorivem. Je zde bezpočet překrásných pravoslavných kostelů a chrámů, širokých bulvárů neustále pulzujících životem, rozlehlých náměstí s monumenty a pomníky, parky a muzei.

Protikladem bohatství a luxusu jsou děti bez domova. Na 16 000 dětí utíká z rodin alkoholiků a toxikomanů, nechávají za sebou i zázemí dětských domovů, kde taktéž nenalézají lásku. Domovem se jim stávají půdy nebo sklepy, kam si přinášejí své více než nuzné živobytí, které získaly při mytí aut, nebo krádeží.

Pomáhat sem přijely už před lety některé mezinárodní organizace. Střípkem do mozaiky charitativní práce byl také pobyt sestry Marie Pavly na tamních

misích. O rodačce z Jiřkovic jsme psali už v minulém čísle Okénka a dnes se jí ptáme na její misijní působení na Ukrajině.

1. Do hlavního města Ukrajiny Kyjeva jste odletěla 18. září 1994. Jaké poslání jste tehdy měla plnit?

Slovenský misionář v Kyjevě, nyní řecko-katolický biskup obojího ritu v Užhorodě na Zakarpatí, který se tam ujal společenství českých krajanů, napsal naší Matce generální prosbu o vyslání jedné voršilky na katechezi jejich dětí. Přihlásilo se nás z Českomoravské provincie pět, byla jsem vybrána já, jako nejstarší z nich, znalá dostatečně ruského jazyka.

2. Jakým dojmem na Vás tehdy Kyjev působil?

Kyjev mne okouznil svou historickou krásou, zvláště pravoslavných chrámů, a také svou mohutností a množstvím zeleně. Tehdy mi říkali, že je druhým nejzelenějším městem světa, po Rio de Janeiru. Dále na mne zapůsobilo množství žebrajících lidí, zvláště důchodců. Také obchody nebyly tak upravené, čisté a naplněné zbožím a lidmi jako u nás. Překvapil mne „pouliční obchod“ venkovanů, kteří bez oficiálního povolení prodávali své potraviny i jiné zboží v dlouhých řadách na chodnících. Policie občas proti nim zasáhla a zahнала je, ale oni klidně přešli jen na jiné místo. Mezi žebrajícími bylo i mnoho dětí, což bylo nejbolestnější. Přes svoji chudobu byli ke mně všichni lidé velmi dobří a štedří - věřící i nevěřící.

3. Kam směřovaly Vaše první kroky? Kde jste bydlela?

Když mne přivezl „kostelní řidič“ z letiště do centra Kyjeva ke kostelu sv. Alexandra, bylo již pozdě večer. Přesto mne tam čekalo několik krajanů s kyticemi a vítali mne

velmi srdečně. Polská sestra voršilka, s níž jsem měla bydlet ve věži kostela, mne zavedla do malého domku vedle, který sloužil jako kuchyň a jídelna. Tam mne přivítal probošt kostela, lotyšský misionář, ještě s jedním polským misionářem. Když jsme pak po občerstvení vešli do kostela, plného lešení kvůli vnitřním úpravám, přivítalo mne nad provizorním hl. oltářem Pražské Jezulátko! Pak, po točitých schodech, jsme vešli do nejvyššího patra věže, kde jsem se svou spolusestrou Martou měla připravený pokojík, právě pod zvony. Bylo to velmi romantické a hlavně krásné bydlet s Pánem Ježíšem pod jednou střešou v největším katolickém ukrajinském kostele. Ten v období SSSR byl přestavěn na Ukrajinský státní dům vědeckého ateismu. Byla v něm vestavěna čtyři patra a v nich byla knihovna, muzeum, přednáškové a výstavní sály. V kopuli kostela bylo „planetárium“. Podle svědectví jedné ukrajinské učitelky tam museli učitelé vodit děti a názorně se jim předvádělo, že žádným dalekohledem Boha ve vesmíru nenajdou. Katolíci jej postavili na počest cara Alexandra I. po jeho vítězství nad Napoleonem – ve stylu chrámu sv. Petra v Římě. Po získání nezávislosti Ukrajiny v r. 1993 byl pro velký zájem věřících, kteří se shromažďovali demonstrativně na schodišti před ním, vrácen katolické církvi a díky zahraniční pomoci přebudován uvnitř do původní podoby.

4. Jak vypadal Váš pracovní týden?

Přestože mou hlavní činností měla být katecheze dětí českých krajanů, Otec probošt mi svěřoval i náhodné příchozí k přípravě na svátosti. Byla jsem ustanovena sakristánkou kostela a tak jsem převzala i všechny práce spojené s provozem bohoslužeb, tj. výzdobu, úklid (1x týdně přišly na výpomoc některé z věřících žen), praní a žehlení kostelního prádla (v žehlení mi pomáhala jedna dívka), pečení hostií, přípravu na tři mše svaté během týdne a sedm až osm mší svatých (v sedmi jazycích) v neděli a ve svátky. V neděli po české mši svaté v 15 hod. se otec Milan ujímal katecheze dospělých a já jejich dětí. Bylo jich až 30, od 6 do 15 let, takže zabavit je bylo náročné, ale byly obdivuhodně ukázněné (kromě těch nejmenších, více pohyblivých). Zprvu jsem se pokoušela je učit česky, ale brzy jsem zjistila, že bude lépe rusky. Při české ambasádě v Kyjevě byla založena česká škola, jednotřídka, pro asi 10 dětí českých diplomatů a obchodníků. Tam jsem jednou týdně také docházela učit náboženství. Česká paní učitelka mne pak vždy pozvala na „český oběd“. V této škole si nepokřtěné děti samy požádaly o přípravu na křest, a tak jich bylo šest pokřtěno. Také několik dětí českých krajanů bylo pokřtěno. Většina z nich však byla už pokřtěna po narození pravoslavným křtem a potřebovaly jen výuku a přípravu na svátosti.

5. S jakými lidmi jste se nejčastěji setkávala?

Jak jsem už uvedla, bydlela jsem s polskou voršilskou, která přes den pracovala na ukrajinské nunciatuře nebo přednášela na teologické fakultě, založené v Kyjevě

polskými dominikány. Celý den jsem pobývala většinou v kostele, spolupracovala s misionáři a kostelními pomocníky a dělníky, muži i ženami, kteří pomáhali při opravě kostela i přebírání, skladování a výdeji humanitární pomoci. Moje tehdy ještě žijící maminka zorganizovala v Jiříkovicích také takovou pomoc, kterou pak odvezl na Ukrajinu můj bratr. Dále se dvěma výbornými kuchařkami, velmi přátelskými a přejícími, s mnoha ministranty, z nichž několik vstoupilo do semináře a stalo se kněžími. Kromě toho většinou o víkendech s českými krajany a jejich dětmi, příležitostně s rodinami českých obchodníků a diplomatů. Velmi často s chudými a bezdomnými, dokonce i s dětmi, kteří denně přicházeli do kostela pro nějakou pomoc – ale i s příležitostnými návštěvníky kostela, otevřeného celý den, dychtivými po Božím slově, po Bibli, po setkání s Bohem v modlitbě.

6. Život bohatých si umíme zřejmě představit. S jakými obtížemi se ale potýkají lidé chudí, na okraji společnosti, zájmu, stranou pouhého všimnutí?

V období mého pobytu jsem zblízka poznávala obtíže chudých, starých, nemocných a bezdomných dětí, o něž se stát dostatečně nestaral. Bylo mnoho nezaměstnaných. Zaměstnaní často dostávali mzdu v naturální podobě, např. dostali součástky na auta a jiné výrobky, aby si vydělali sami jejich prodejem na ulicích. Učitelé nedostali mzdu dokonce skoro půl roku, proto demonstrovali. Důchodcům byl zadržován důchod, invalidé, kterých bylo po černobylské havarii v Kyjevě plno, dostávali nepatrnou podporu. Průměrná mzda v té době byla 8 USD/měs., což bylo 400.000 ukrajinských „karbovaňců“. Přitom kartáček na zuby stál ½ - 1 USD. V nemocnicích lidé byli odkázáni na jídlo a prádlo, které jim přinesli příbuzní, jinak by tam zemřeli hladem...

7. Dokázala byste nějak pojmenovat utrpení, kterým trpí lidé na Ukrajině? Čím je způsobeno?

Nedokáži nějak toto utrpení pojmenovat. Myslím, že je způsobeno předchozím nespravedlivým vykořisťováním a také zbídačením a zotročením lidí alkoholem, v němž hledali úlevu zvláště živitelé rodin v zoufalých situacích. Velmi zle ekonomicky ovlivnila životní úroveň také černobylská katastrofa. Lidé očekávali od získané nezávislosti spravedlivější ekonomický systém, ale zdá se, že si dosud příliš nepolepšili.

Za rozhovor děkuje a společně s farníky o modlitbu prosí Ivana Horáková

(pokračování příště)

DONÁŠENÍ SVATÉHO PŘÍJÍMÁNÍ NEMOCNÝM

Již druhým rokem každou neděli po deváté mši svaté, zatímco manžel jde s dětmi do farní kavárny a posléze domů připravit nedělní oběd, se vydávám za těmi, kteří se ze zdravotních důvodů nemohou účastnit mše svaté v kostele, abych jim přinesla nejvzácnějšího Hosta.

Když jsem ukončila kurz pro spolupracovníky ve farnosti, měla jsem strach, zda mě jako ženu lidé přijmou v této službě. Mé obavy se však rychle rozplynuly, protože mým prvním nemocným, kterého jsem v neděli začala navštěvovat, byla moje pacientka, takže jsme se znaly.

Tato služba mě posiluje a jsem šťastná, když vidím vděčnost v očích těch, kterým přináším Pána Ježíše. Nikdo z nás neví, kdy se v této pozici nemohoucího může ocitnout. I já sama jsem byla ráda, když jsem v době mého rizikového těhotenství mohla tuto službu využívat.

Marie Králová

A zde pár řádků od některých, se kterými v neděli prožívám společné chvíle s naším Pánem:

Nemohla jsem víc jak půl roku chodit pro bolesti v nohou, a proto jsem poslouchala mše svaté na radiu Proglas. Mohla jsem přijímat Pána Ježíše jenom duchovně. Proto jsem prosila, jestli by mně mohl pan Kotulan přinést Nejsvětější Svátost domů. Tak jsem mohla být účastna mše svaté a přijímat tělo Páně. Jsem vděčná panu Kotulanovi, že tak obětavě, za každého počasí, přišel. Nyní ho zastupuje paní Králová. Doporučuji všem, kteří nemají odvahu požádat o tuto návštěvu, ať neváhají. Každý pozná radost z tak vzácné návštěvy Pána Ježíše.

Emilie Malá

Já, šlapanická rodačka, jsem ráda běhávala každou neděli na mši sv. zvanou „devátou.“ Dospělí i děti chodili do kostela pěšky. Dětská léta rychle utekla a já se svým manželem odjela do Ostravy. Tam jsme bydleli víc jak 50 roků. Po smrti mého manžela mně moje neteř našla nový domov ve Šlapanicích nad kostelem v domě s pečovatelskou službou.

Bohužel pro moji nemohoucnost do kostela nemohu. Mši sv. poslouchám z radia Proglas. A šlapanický kostel, který mám téměř na dosah ruky, mohu několikrát denně jen pohladit svými očima. Měla jsem velkou radost, když k mým uším přišla zpráva, že paní Marie Králová, která vyučuje děti náboženství, přichází k nemohoucím a přináší Tělo Páně. Po modlitbě a lítosti svých hříchů podává Pána Ježíše.

Přeji všem, kteří nemohou do chrámu přijít, rádi by otevřeli svá srdce, přijali Tělo Páně a měli radostnější a svátečnější neděli, aby využili této služby.

Všem, kteří přinášejí Pána Ježíše přeji, ať jim Pán dodává hodně sil a zdraví, aby tuto bohumilou službu k radosti nemohoucích mohli ještě dlouho vykonávat.

Zdenka Abschneiderová

KOMUNITA BLAHOŠLAVENSTVÍ

Milí čtenáři. Chtěl bych se s vámi tentokrát podělit o zkušenost z krátkého pobytu v Komunitě Blahoslavenství v Dolanech u Olomouce. Nahlédnout do „kuchyně“ společenství, kde spolu v jednom domě žijí kněží, řeholníci, svobodní i celé rodiny, jsem toužil už několik let. Využil jsem k tomu jedné z mnoha aktivit, kterými tato komunita aktivně působí v církvi a ve světě. Tou je pořádání duchovních cvičení, a v tomto případě čtyřdenních exercicií pro muže s mottem „Ty jsi můj milovaný syn...“

Samotné duchovní cvičení bylo pro mne příležitostí pokusit se narovnat pokroucený vztah s Bohem Otcem. Hned první den pobytu mě zasáhla slova Žalmy 139: „...Sevřel jsi mě zezadu i zředu, svou dlaň jsi na mě vložil...“ O životní sevření nemám nouzi, Boží přítomnost vnímám celý den. Ale to Boží sevření vnímám často jako nepříjemné, chybí mě ta položená Boží dlaň. A takovou zkušenost s Bohem Otcem spontánně přenáším na nejbližší okolo sebe, rodinu, spolupracovníky. S tímto jsem se pral celou dobu pobytu v Dolanech. Nebyl jsem sám, a dobře, že cvičení bylo jen pro muže, protože po tvářích mnohých z nás se často valily slzy jako hrachy. Nakolik se ten zápas povedl, ukáže všední život sám. Cvičení mělo klasické prvky: Přednášky na téma „Návrat marnotratného syna“, silencium, možnost každodenní adorace před svátostným Kristem, denní účast na mši svaté, možnost svátosti smíření, podílení se na každodenním pracovním, liturgickém a kontemplativním životě komunity, možnost slovního sdílení s jednotlivými členy komunity i ostatními muži.

U těch posledních dvou možností bych se rád chvíli zastavil. Od řeholníků nás často dělí klauzura a od sdílení právě to silencium. Tady to proběhlo v jakési harmonii a spontánnosti.

Tato komunita žádnou zásadní klauzurou „netrpí“. Ba právě naopak. Je vržena do světa a svými aktivitami denodenně zasahuje do života místní farnosti. Nad to je komunitou, která má své domy rozesté po celém světě, a tak může Boží láskou zasáhnout každého člověka. V Dolanech učí náboženství, slouží svátostmi ve farnosti, mimo duchovní cvičení pořádají různá formační, pastorační a evangelizační akce („Škola života“, „Kurzy Alfa“ aj.), víkendová setkání, brigády... Do Dolan, samozřejmě po předchozí domluvě, můžete i s dětmi zajet „jen tak“ a pár dní i několik let se dle svých možností svobodně přímo podílet na jejich společném životě.

Jejich liturgie a spiritualita je z velké části ovlivněna staršími bratry ve víře, tj. Židy, některými svěťci, např. Terezíí od Dítěte Ježíše, charismatickými dary, takže na bohoslužbách i během všedního životaběhu je to pěkný šrumec. Součástí našich mužských cvičení byla též dobrovolná výuka biblických tanců, což v současnosti zní divně, ne tak už v historii židovského národa. Za spontánních chval se často přecházelo plynule z kaple do jídelny a jakýsi konec bohoslužby a začátek „krmení“ byste ani moc nepostřehli. Zaujala mě liturgie Šabatu, kterou dokázali vsadit a použít v křesťanství. Velká část této původní židovské slavnosti se odehrává ne v synagoze, ale doma v „obýváku“. Jsou do ní aktivně zapojeni všichni členové rodiny. To pro mě bylo

inspirací, či spíše výzvou k domácí bohoslužbě. Víra je zatím pro mě natolik chorobně intimní, že jen nepatrné drobečky dokážu sdílet se svojí ženou či dětmi.

K silenciu a možnosti mluvit asi tolik. V rámci možností řádu, pracovního vytížení a chřipkové epidemie nám byli k dispozici všichni členové komunity. Mohl jsem si popovídat s představeným, otcem Vojtěchem (pochází ze Sivic) i s otcem křesťanské rodiny, která v rámci svého stavu a možností tvoří nedílnou součást komunity. Silencium jako nástroj ke ztišení a zklidnění mělo své místo prvního jeden a půl dne a ještě dopoledne dne následujícího. Ve zbytku času se projevil velký hlad po vzájemném rozhovoru, snad jen na první pohled pro muže netypický.

Pokud vám některé skutečnosti zněly divně až sektářsky, chtěl bych vás v závěru ubezpečit, že je jedná o komunitu církevně schválenou, podléhající pevnému řádu a stanovám. Komunita se snaží si na svůj provoz vydělat výrobou a prodejem ikon, zvukových nahrávek, knih, apod. Kdo má přístup k internetu, bližší informace najdete na www.kom-blahoslavenstvi.unas.cz Pokud by měl někdo zájem, mohu zapůjčit přednášky otce Vojtěcha právě z těchto cvičení, které nám na vyžádání byly předány již v závěru exercicií na CD nosiči ve formátu MP3, případně dle svých možností sdělit to, co se na papír nevešlo.

Ivo Blažek

MOZAIKA PRO TÁBOR JE...

...název akce, jejímž cílem je podpořit Celostátní setkání mládeže v Táboře. Naším záměrem je, aby se dílek mozaiky dostal ke každému člověku, který chce následovat Krista. Mozaika pro Tábor je veřejná sbírka (25. 2. 2007 - 31. 8. 2007), pomocí které chceme zajistit část finančních prostředků pro letošní setkání tisíců mladých křesťanů z Čech a Moravy. Myšlenkou však není jen snaha materiálně podpořit setkání. Je zde možnost a výzva zapojit se do společenství církve s mladými prostřednictvím modlitby

a duchovní přítomnosti na setkání v Táboře, vědomím, že ve své víře nejsme osamoceni. Podstatou celé sbírky je prodej jednotlivých dílků (cena 50 Kč) velké mozaiky, která symbolizuje setkání mladých, ale také jednotu celé církve.

Jak se můžeme zapojit? Vzájemnou modlitbou, společnou modlitbou za setkání dne 13. 8. 2007 v 18.30 (30 min. před zahájením setkání), „účastí“ na mši svaté za všechny dárce dne 19. 8. 2007 (přenos Tv Noe, Proglas). Jak můžeme podpořit setkání materiálně? Zakoupením dílku mozaiky setkání (k dostání ve Šlapanicích v sakristii), finančním darem přímo na účet Mozaiky pro tábor u ČSOB a.s., číslo účtu: 211719939/0300.

V TÁBOŘE-KLOKOTECH ZAZPÍVÁ REBECCA ST. JAMES

V rámci Celostátního setkání mládeže v Táboře-Klokotech se uskuteční Benefiční koncert „Pro Haiti“, na kterém se podílí také Arcidiecézní charita Olomouc. Hlavními účinkujícími na tomto koncertě budou dva zahraniční hosté – Richard Čanaky, slovenský zpěvák a autor hymny setkání „Hledám vás“, a Rebecca St. James – australsko-americká zpěvačka, jedna z největších hvězd současného nebe křesťanské populární hudby a autorka knížky 40 dní s Bohem.

Koncert, nad nímž převzal záštitu ministr kultury Mgr. Václav Jehlička, proběhne ve středu 15. srpna a bude otevřený nejen účastníkům setkání, ale i všem zájemcům z řad široké veřejnosti. V duchu motto setkání „Jako jsem já miloval vás, tak se vy milujte navzájem“ budou moci přítomní vyjádřit solidaritu a podporu lidem z nejhudší země západní polokoule, kde 80% lidí žije pod hranicí chudoby. Kromě hudebních vystoupení bude jeho součástí svědectví českého misionáře P. Romana Musila OMI z řádu oblátů Neposkvrněné Panny Marie, který působí v haitské farnosti Baie de Henne, promítání fotografií, krátkého dokumentu a další.

Benefiční koncert však není jediným programem, na který se účastníci můžou těšit. Každý den setkání se ponese v duchu určitého tématu - Osoba Ježíše Krista, Na cestě modlitby s Pannou Marií, Den církve, Eucharistie, plod kříže či Bible. V rámci jednotlivých témat pak mladí vyslechnou katecheze Mons. Karla Herbsta, P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. nebo Mons. Tomáše Holuba, budou se moci zúčastnit seminářů Kateřiny Lachmannové, Tomáše Řeháka, P. Jana Balíka, P. Karla Moravce nebo manželů Imlaufových či se odreagovat na odpoledních koncertech různých žánrů. Jeden den bude věnovaný i diecézím, tehdy se mladí setkají se svými biskupy.

„Celostátní setkání mládeže by mohlo (nejen) mladým lidem ukázat, že dnešní mládež bere učení Ježíše Krista stejně vážně a opravdově jako kdysi husité a přitom umí k prosazování křesťanských hodnot používat mnohem lepší nástroje než nadšenci 15. století,“ říká P.Václav Hes, tábořský farář a vikář. Mons. Dominik Duka, biskup královéhradecký, k tom dodává: „Osobní setkání (nejen) s mladými je pro pastýřskou službu víc než důležité – je to její podstata. Pastýř se stará o živé ovečky, ne o virtuální či analyzované popisy a zprávy o nich. Na cestu do Tábora se chystám a chybí mi už jen ten pytel zázvoru... Přeji mladým lidem odvahu k životu podle víry, trpělivost prohlubovat ji a aby vedle autentické snahy být sám sebou nepodléhali originalitě za každou cenu.“

za přípravný tým Jana Horáčková
manažer tiskového týmu
více informací na www.tabor2007.signal.cz

MOJE MATURITA

Asi málokdo se maturity nebojí. Já jsem samozřejmě patřila mezi ty, kteří měli ze zkoušky dospělosti pěkně nahnáno. Díky „nedostatku“ času jsem si většinu učení nechala až na svatý týden, který rychle utekl, a najednou to bylo tady. Při prvním vstupu do třídy, kde se konala maturitní zkouška, se mi třásla kolena a v hlavě jsem měla temno (bohužel ne to od Jirásky...). A potom už lítala jedna střelná modlitba za druhou. Když jsem si v základech společenských věd vylosovala křesťanství, tak mi srdce poskočilo radostí a najednou jsem začala věřit, že to snad zvládnou. Nakonec vše dobře dopadlo.

Ještě bych chtěla něco vzkázat budoucím maturantům a nejen jim: Při této zkoušce jsem si uvědomila, jak moc je důležité mít rodiče a dobré kamarády, kteří se za vás modlí a jsou s vámi. Jsem moc vděčná, že je mám a všem moc děkuji za podporu.

Jana Ječmínková

Když jsem nastupoval na Biskupské gymnázium, ani jsem pořádně nevěděl, co to maturita je. Jenže čas letěl snad rychlostí světla a já už jsem si měl vybíral maturitní předměty, v mém případě to byla čeština, angličtina, chemie a biologie. Času bylo pořád dost, a tak se učení odkládalo na později. Rázem však bylo poslední zvonění a svatý týden. Je to týden hlavně ve znamení učení, ale taky týden plný paradoxů, kdy prožíváte pocity zoufalství, výčitek svědomí, z toho, že jste se neučili... Ale na druhou stranu pocity plné radosti z toho, že to budete mít konečně za sebou. Pak už vás čekají jenom čtyři zkoušky. Z první zkoušky jsem měl asi největší respekt, ale všechno tam z vás spadne. No a potom už jenom můžete čekat na verdikt zkušební komise.

Lad'a Zemánek

Po čtyřletém studiu na stavební průmyslovce jsem úspěšně složil maturitní zkoušku. Náš třídní před maturou řekl, že tahle banda musí projít celá. A to se povedlo. Z celkového počtu lidí z třídního katalogu (40), se ke „zkoušce dospělosti“ dostalo pouze 20 lidí, což svědčí o náročnosti naší školy. Měli jsme perfektní profesory. Vůbec se nás nepokoušeli potopit a sem tam nám i něco poradili.

Večer, po vyhlášení výsledků, se šel úspěch oslavit a s naším třídním jsme se rozloučili společným víkendem. Byly to nervy, ale nakonec to všechno s Boží pomocí dobře dopadlo!

Franta Zemánek

KATOLICKÁ CHARISMATICKÁ KONFERENCE LETOS V BRNĚ

Katolickou charismatickou konferenci organizuje v České republice od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Jedná se o čtyřdenní akci duchovně formačního charakteru, určenou pro členy a sympatizanty hnutí Obnovy, ale i pro křesťany jakékoli spirituality i pro tzv. hledající. Za účelem duchovního i lidského povzbuzení a hlubší křesťanské formace se zde setkávají dva až tři tisíce křesťanů z celé ČR (katolických laiků, rodin, kněží, řeholníků i křesťanů jiných církví), přičemž zájem o konferenci každoročně vzrůstá. Nedílnou součástí programu bývá „dětská konference“, proto konferenci navštěvuje stále více rodin s dětmi, které by se těžko mohly účastnit klasických exercicií. K dění na konferenci patří i kulturní vyžití – divadelní představení, koncerty apod. Lze ji v neposlední řadě také příjemně spojit s poznáváním pamětihodností a krás města, které konferenci přijme.

Letošní 18. ročník katolické charismatické konference se uskuteční v termínu 25. až 29. 7. 2007 poprvé v moravské metropoli - Brně. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F na brněnském výstavišti BVV. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a také hejman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Pozvání na konferenci přijali letos tyto přednášející: Archimandrita Sergiusz Gajek, misionář a apoštolský vikář řeckokatolické církve pro Bělorusko, dále P. Cyril Vojtěch Kodet, OCarm., Th.D., S. M. Veronika Barátová z Komunity Blahoslavenství, Mons. ThDr. Michael Slavík, PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D., Mons. Mgr. Tomáš Holub, PhDr. Josef Zeman, CSc., Petr Hejl, DiS., z diakonie Betlém, R. D. Angelo Scarano, S.L.L. a další. Podrobné informace k organizaci a programu, včetně elektronické přihlášky, najdete na internetu na adrese www.cho.cz nebo si je vyžádejte na tel. čísle 777 087 736.

Vladimír Duchoň

NOVINKY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Cesta z údolí nářků – o ženě, která neztratila naději / Carolyn Rossová

V tomto hluboce osobním příběhu si zázraky podávají ruku s lidským úsilím a vytrvalostí: Johan a Carolyn prožili uzdravení svého nevyhléditelně nemocného dítěte. Když však Johan po operaci mozku ztratil paměť, nepoznával ani svou manželku a děti. Dramatický příběh plný slz i radostí nese nezaměnitelný rukopis skutečného života. Můžeme nahlédnout do života plného bolestného volání k Bohu, ale i statečné důvěry v Lásku, která neopouští, která svým Slovem uzdravuje, posiluje, obnovuje.

Svatost je pro každého / *Elias Vella*

Knihy je výběrem z textů, které autor sestavil pro svá duchovní cvičení. Vychází v nich z hlubokých osobních zkušeností pastýře a hlasatele slova Božího, kterého po 15 letech kněžství Ježíš povolal na novou cestu, obrací celé jeho bytí a boží duchovní jistoty. Elias Vella se znovu vydal na cestu ke znovuzrození z Ducha svatého a ke spáse. Ve svých přednáškách a knihách využívá svého charismatu a působivě břitké analýzy, která sestupuje do hloubky, kde nalézá samotný základ Božího slova. Na stránkách jeho knihy „Svatost je pro každého“ mohou čtenáři poznávat Ducha, který vede ke spáse. Autor však upozorňuje i na síly, které působení Ducha svatého naopak omezují, a nabízí i způsob, jak se osvobodit: Kristus nám dal klíč k řešení každé těžkosti.

Stránky z mého deníku / *Derek Prince*

Derek Prince se zde sdílí se svým osobním svědectvím z několika úseků svého života. Narozen anglickým rodičům v Indii, je předurčen svou inteligencí a rodinnou výchovou ke skvělé kariéře v armádě. Jeho studium poznamenává touha po poznání nejvyšší Pravdy, Lásky, Smyslu. Hledá ve všech možných filozofiích, ale nenachází. Vojenské povinnosti ho během druhé světové války přivádí do africké pouště, kam si bere k prostudování další „filozofickou knihu“ – Bibli. A protože Bůh je blízko všem, kdo ho hledají, kdo ho hledají upřímně, dostává se Derekovi nejen odpovědí, ale i přímého setkání se Vzkříšeným Kristem. Od této chvíle se stává centrem jeho života poznání, že JEŽÍŠ JE ŽIVÝ BŮH. Derek Prince se stal svým životem a dílem (založil Derek Prince Ministries) velmi významným misionářem Božího Slova v mnoha zemích celého světa.

Španělský zahradník / *Archibald Joseph Cronin*

Pro tohoto anglického spisovatele je charakteristický elegantní a uhlazený styl a vnímavé vypravěčství. V obou románech, které tato kniha obsahuje, si autor vybral za nosný motiv vztah mezi rodiči a dětmi.

Ve Španělském zahradníkovi je to vazba otce na devítiletého syna, kterého absolutizující a v podstatě hluboce sobecká otcovská láska deformuje a nepřiměřeně zatěžuje. Chlapec nežije způsobem odpovídajícím jeho věku. Otec chce mít všechnu lásku svého syna pro sebe a když se chlapec spřátelí se španělským zahradníkem Josém, není otec schopen se s novou situací vyrovnat, pronásleduje Josého a nešťastná shoda okolností vyústí v Josého zatčení a tragickou smrt.

V druhém příběhu o Gracii Lindsayové Cronin vytvořil typ krásné, vášnivé, citlivé ženy, která nemůže zapadnout do prostředí malého města, kde se narodila, odkud svého času nakvap odešla a kam se po létech jako vdova vrací. Město ji očekává s chtivým nepřátelstvím, aby se popáslo na ní i na jejím bezbranném dítěti, aby probudilo k životu zapomenuté klepy, aby se pokochalo její povahou, která dává tušit nějaký další skandál.

Lenka Klašková, Michaela Klímová

FARNÍ DEN

V neděli 10. června 2007 se na faře konal 3. farní den. Stejně jako loni a předloni nám bylo dopřáno krásné počasí. V sousedních Jiříkovicích byla bouřka a pršelo, ale na farním dvoře nepadla jediná kapka. A tak společné setkání mohl uvést Večerníček - otec Miloš. Pak přišli na řadu Sněhurka a sedm trpaslíků. V jejich doprovodu se děti odebraly do pohádkového lesa v parku. Dospělí tento čas využili k soutěžím v hledání střevíčku a v přebírání hrachu a fazolí. Program zpestřil krátký rozhovor s fotbalovým brankářem Jaromírem Blažkem. Po návratu dětí z parku proběhlo vyhodnocení nejlepší masky a vrcholem farního odpoledne byla soutěž na motivy televizního pořadu s názvem Videostop. Celým odpolednem nás provázela cimbálová muzika pana Josefa Staši a pan Malý s panem Kartusem. Poděkování patří všem, kdo připravili tento den a kdo přišli na společné farní setkání.

Rudolf Staněk

RECEPT

<p>Milé dámy, milí páni, mám tu něco na mlsání. Ten, kdo se rád osvěží v parný dlouhý letní den, patrně dnes ocení dortík, lehký hmmm... jako sen.</p> <p>Hospodyňky trochu zručné, chopte mísu a hned začnem:</p> <p>Přes noc musíš nachystat: 1 želatina + sklenice mléka, nechat odstát v lednici.</p> <p>Na druhý den do mixéru – 30 minut mixovati:</p>	<p>nabobtnanou želatinu, ½ kg tvarohu, 1/8 rozehrátého másla, 1 sklenice horkého mléka, 2 vejce, 2 vanilkové cukry, 1 sklenice práškového cukru.</p> <p>Dál je nutný piškot nebo korpus koupenny, je to vcelku jedno, výsledek je obdobný.</p> <p>Nachystej si talířečky a barevné ubrousky, na piškotek šupni broskve, nakrájené na kousky, teplou směs tu mixovanou na vršíček naliješ, po ztuhnutí, vychladnutí dortíček servíruješ. <i>L.Malíková</i></p>
--	---

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 31. 8. 2007

Plánované **datum vydání:** 16. 9. 2007 (Slavnost Povýšení Sv. Kříže – hody v Praci)
e-mail, na který je možno posílat příspěvky a názory: okenko@farnostslapanice.com

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.com, <http://www.farnostslapanice.com>
NEPRODEJNÉ!